

süddamelikkõ sõbrusse sees ellanud, nenda tahhame ka eddespidi õnaste issekeskis ellada. Ewa Pea langes Peetri kaenla peäle ja ei lausund sannagi. Pärast ütles temma: Võtta ennesete omma nouga aega; minna ollen üsna waene rahha polest, ja sinna rikkas; sest ei passi meie mitte ühte. Jätta mind teniaks tüdrukus seie, ja te sinna nenda kui sinno wannewad tahtwad. Jummal hoidko, et minna sü läbbi sinno wannematte nou saaks rikkutud. — Armas hing, ütles siis Peter, eks sa ei tea mitte, kui wägga armas sa ollid minno emma melest? Weel eile ta rakis süddamelikkult sinnu, ja iggatses, et saaksin sind jälle ülesleida. Temma ei tahha ei ühtegi kuulda isä noust. Ei, ei! siin seisame Jummal silmade ees, ja minna küssin tõsise melega, kas tahhad minno armsaks trüiks naeseks jada? — Allandikkult ja täiest süddamest wastas Ewa: Jah Jummal nimmet, kui muud ühtegi ei seisa se wastu. — Sel wiisil sai nende armastusse seadus kindlaks.

Agga mis nemmad nüüd weel issekeskis kõnnelesid, ei putu meise siin mitte; sest kes kalendri luggejatte hulgast ei peaks teadma, mis jut se on, mis need teine teisega aiawad, kes praego peigmehheks ja prudiks on sanud?

Peter sai kermeste kui siin pool õ aial toio, sest südda olli mõnnusai wiisil fergitud. Panni immeks, kui näggi, et emma kambris weel tuld põles. Agga kust sellele unni tulleks, kes kibbedat murret kandis süddames? Olli mehhe käest täieste teada sanud, mis asja pärast isseárranes Peter olli isäst wäljalákkitud sanud, ja se kipitas emma meelt. — Poeg astus järsko emma kambrise, wiskas ennast ümber temma kaela, wallas süddant emma süddamesse, ja rakis keif üles, mis temma ja Ewa wahhel olli sündinud. Kui maggus jut otsas olli, said emma süddamelikkud õnnis, tamissed poia jáuks; ja siis aias emma tedda maggama. Emmale unni ei tulnud nüüd jälle rõmo pärast mitte wõdraks.